

Jacobo
Feijóo
Martín
Rodríguez

AGÈNCIA KRONOS

TU DECIDEIXES LA HISTÒRIA

Missió
DRAKAR

ESPERA UN MINUT!

Aquest llibre no és normal. Al contrari que amb els altres llibres, ací hauràs de prendre decisions, i cada volta que ho faces, la teua aventura canviarà. Pensa't bé què tries, perquè podries acabar bé o... morir en l'intent.

SABRÀS QUE HAS DE PRENDRE UNA DECISIÓ QUAN ENS VEGES.

A més, recorda que, si et cal ajuda en la teua aventura, sempre pots consultar la WikiKronos en l'última pàgina del llibre.

Ah, i jo soc Kraki.
I aquest moniato és
Gobelet.

No saps mai quan et cridaran de Kronos! En el món hi ha diversos fusos horaris, i els arqueòlegs no paren de treballar. En qualsevol moment apareixen nous misteris i es requereixen noves missions. No hi ha mai prou agents! Però, a vegades, els de Kronos són d'allò més inoportuns.

Estàs mirant una pel·lícula de por que et fa arraulir-te en el sofà i abraçar-te a un coixí. Just quan la pel·lícula arriba al seu clímax de màxima tensió, reps un missatge:

Amb els genolls tremolant, aconsegueixes arribar al cementeri. Aquests de Kronos cada dia s'amaguen en llocs més rars! Al cap de poc temps trobes el mausoleu d'aquell tal Karlief. És idèntic al misteriós mausoleu de Hannah Courtoy a Anglaterra. La seua pesada porta és de bronze i sembla no haver-se obert des que es va tancar. En ella hi ha una estranya inscripció que diu «Tempus fugit».

Enguls saliva i colpeges amb els artells. Després d'uns instants de tensió, la porta s'obri misteriosament i veus una escala

de marbre negre plena de molsa que s'internala en les profunditats. Baixes fins al fons, reunint el poc valor que et queda, i fas cap a un habitacle enorme sota terra, on els teus amics i agents de Kronos treballen incessantment. En un cantó, dues figures espectrals transparents et miren mig ocultes entre les ombres.

–Ostres! Ai, mare! –crides, a punt de l'infart.

–Vaja, ni que hagueres vist fantasmes! –et contesta Oriol Vila deixant per un moment els seus atifells informàtics.

–Hola de nou –afeg la veu cavernosa del major Iker Echevarría, que està acabant d'engreixar el seu bastó estoc.

La teua cara està més pàl·lida que una làpida, i balboteges sense poder articular paraula, assenyalant els dos fantasmes del cantó amb un dit més tremolós que un flam.

–Ah, aquells! –afeg Iria Carballo darrere de les seues ulleres de bibliotecària–. No t'espantes. Són bons amics nostres. I molt divertits!, hi, hi, hi –remata amb el seu riure rialler.

–Te'ls presente –interromp la directora Maria Garcia–. Són Martín Pinturero i Jacobo Marley.

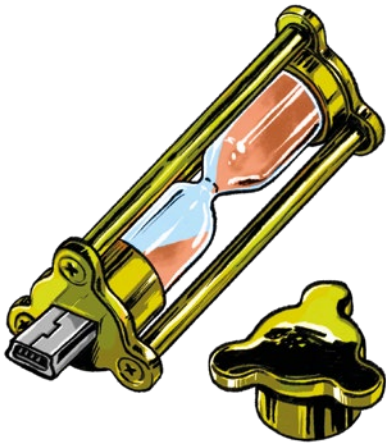
Els espectres et somriuen i et saluden afablement amb la mà, sense dir res. Definitivament, no comprens un borrall.

–Bo –contestes, forçant el somriure–. Enteneu que no em tope amb fantasmes tots els dies...

–Fantasmes? –s'estranya la directora Maria Garcia–. No, no. Martín i Jacobo són agents nostres que..., ehem..., han tingut un cert incident... diguem-ne... incòmode.

–Incident del tipus «aquests estan més morts que mòmies»? –preguntes, pres de la contrarietat.

–No, per aquesta vegada no han palmat –respon Oriol amb el seu típic humor cíníc–. Estaven en una missió a Escandinàvia i els nostres enemics de Kraken aconseguiren interceptar-los l'usb quan encara no havia acabat de caure tota l'arena. Ja saps com són de perillosos @Dhampir i @Spektra i la seua habilitat per a disfressar-se. Jo de tu m'apartaria d'ells si te'ls trobes.

–I gràcies a la «broma» d'aquells dos canalles –interromp Jacobo–, Martín i jo ens hem quedat entre dos plans del temps. No estem ni ací ni allí. Un assumpte de física quàntica, plans dimensionals i embolic científic, ja saps. Vaja, que el procés es va quedar a mig fer i nosaltres amb ell.

La directora Maria fa un gest per a donar per conclosa la xarramenta i t'entrega el teu usb amb el rellotge d'arena i la teua càpsula del temps amb les bateries carregades al cent per cent.

–Ja saps: endolles l'usb i, en caure l'últim gra, canvies d'època. Si hi ha problemes, ens deixes un avís en la càpsula del temps perquè el troben els arqueòlegs o ens envies un missatge amb el mòbil. I no et quedes sense bateria!

Sense donar-te temps de respondre, el major Iker Echevarría enfunda el seu bastó estoc i es dirigeix a tu amb la seua veu ensordidora:

–No tingues por. Ja t'he donat entrenament de sobres perquè sàpies defendre't amb armes o sense. A més, saps que sempre estarem ací per a ajudar-te amb els coneixements culturals d'Iria i els informàtics d'Oriol.

Assenteixes amb el cap. Això és cert. No és la teua primera missió i t'has vist en pitjors situacions. Martín aprofita i t'explica:

–Sospitem que els vikings foren els primers que van descobrir Amèrica. Les sagues nòrdiques ho suggereixen, però no en tenim proves. No obstant això, sembla ser que els arqueòlegs han trobat alguna cosa, encara que no ho tenen clar. Necessitem comprovar què ocorre i avançar-nos als agents de Kraken.

–Exacte –afig Jacobo–. I mentre investigàvem, algú ens va comentar que un cert rei havia amagat un tresor. No sabem si és veritat o no, ni quin rei era. I just just quan créiem que teníem una bona pista..., bo, ens la jugaren ben jugada els malvats @Dhampir i @Spektra.

–És a dir, que em toca anar a mi –afiges amb resignació.

La directora Maria Garcia arrunsa els muscles: no tens més remei; per a això acceptares ser agent de Kronos!

–Podem enviar-te a Escandinàvia o a Islàndia. Tu tries. La primera opció podria donar-te les pistes que necessites. La segona és molt més arriscada i perillosa, però està més a prop d'Amèrica. No hi ha temps a perdre!

1. Si acceptes començar a Islàndia, continua per la **PÀGINA 79**.
2. Ves-te'n a la **PÀGINA 128** si prefereixes Escandinàvia.
3. O pots consultar la WikiKronos en la **PÀGINA 141** per a informar-te millor i tornar després a aquesta.

–Tenim una llana meravellosa d’ovelles capturades a Eire, l’illa veïna a Anglaterra. Amb ella es poden teixir bones capes i capells que vos protegiran del fred hivern nòrdic.

Harald *Blåtand* Gormsson fa una carassa.

–Bé, no et dic que estiga malament. Comprarem algunes bales. Amb un parell tindrem prou quilos de llana per a tots nosaltres.

Harald *Blåtand* Gormsson fa un gest, i dos dels seus homes porten un bagul. A dins hi ha armes, roba i una bossa de cuir de la qual extrau algunes monedes per a pagar-te.

–Crec que un *eyrir* i dos *örtug* són un preu generós. No penses que al meu *baggi* de cuir hi ha molt més or!

–Vaja –aprofites per a dir–. Doncs sí que degué ser una ruïna la guerra contra el teu fill Sven. Tens fama de ser un rei adinerat i poderós.

–I ho soc –et diu Bluetooth–, però he hagut de soterrar el meu tresor en aquesta illa. El meu fill Sven vol arrabassar-nos-el i ja ens està destalonant. Quan finalment el derrotem nosaltres a ell, tornarem per l’or.

Et poses en tensió. Has descobert que la llegenda del tresor de Harald *Blåtand* Gormsson era certa! Només et queda comprovar un últim detall.

–Fas bé, Harald –dius–. Molts voldran quedar-se l’or i les joies, i com més el guardes, millor.

–Sí, cert! –contesta un dels soldats de Harald–. Fa poc vingueren dos personatges estranys que quasi el descobreixen, però, per sort, desaparegueren com havien vingut sense saber realment com buscar-lo.

Aquest home està parlant de Jacobo Marley i Martín Pinturero! Estàs a punt d'obrir la boca per a dir-los que els coneixes, però el teu instint et recomana que no ho faces. En aquest moment, Olaf interromp:

–Fet el tracte, fet el negoci. Et donem la llana i ens emportem l'or, Harald *Blåtand* Gormsson. Ha sigut un plaer.

Olaf fa mitja volta amb els seus. Aprofitant un descuit, traus el teu telèfon per a observar, maleït siga!, que ja no té bateria. T'has entretingut massa i encara no has aconseguit saber si els vikings aconseguiren o no arribar a Amèrica.

Mentre Grimhild, Aude i Olaf despleguen la vela i Harald *Blåtand* Gormsson i els seus transporten les bales de llana, traus discretament la teua càpsula del temps i deixes un missatge als arqueòlegs del futur.

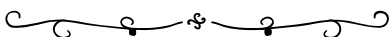
Amagues la càpsula en les fortes arrels d'un roure i corres al *knarr*, que ja comença a deixar la riba.

–Espereu-me! M'unisc a vosaltres!

Aude t'ajuda a pujar per la borda. Una vegada a bord, et posa les mans als muscles i et mira als ulls:

–Tenim moltes aventures per davant. Ja eres dels nostres.

Fi.
INTENTA-HO DE NOU
AMB UNES ALTRES OPCIONS!

La directora Maria Garcia et mira sorpresa.

–Vaja. Sembla que has avortat la teua missió. Supose que les coses se't complicaven i escapares en l'últim moment. Precisament tenim, just ara, un misteri candent en l'època vikinga –t'explica.

Sense perdre ni un minut, Maria Garcia fa un gest a la bibliotecària Iria Carballo, que li entrega un expedient.

–Tenim algunes pistes que ens porten a pensar que els vikings van descobrir Amèrica, però no n'estem segurs. A més, els nostres agents Jacobo Marley i Martín Pinturero quasi troben un tresor viking que es creia perdut, encara que els *despatxaren* en l'últim moment, ja m'entens.

–Hem d'esbrinar tot el possible sobre aquest tresor i també si els vikings arribaren a Amèrica –confirma el major Iker Echevarría.

–Així que et toca decidir a on vols que t'enviem –somriu el hacker Oriol Vila, amb el seu etern somriure tort i alçant el teu usb amb el seu rellotge d'arena–. Islàndia o Escandinàvia?

4. Si acceptes començar a Islàndia, continua per la **PÀGINA 79**.
5. Ves-te'n a la **PÀGINA 128** si prefereixes Escandinàvia.
6. O pots consultar la WikiKronos en la **PÀGINA 141** per a informar-te millor i tornar després a aquesta.

Bizanci sembla una bona elecció. En aquesta època de la història, l'Imperi Bizantí és el lloc més ric del planeta. Segurament està ple d'aventurers, comerciants i gent de tot el món, la qual cosa t'ajudarà a trobar una bona pista que et servisca per a la teua recerca.

Olaf aprova la teua decisió i afig:

–Mira per on, entre la nostra tripulació tenim un *thrall* bizantí anomenat Leo el Diaca. Ell ens servirà d'ajuda.

–*Thrall?* –preguntes.

–Un esclau –et contesta Grimhild–. Els vikings atrapen gent en les seues incursions i l'esclavitzen per a usar-la després en les batalles. No importa si els maten. Però si es fan remers, llavors poden arribar a ser homes *bonden*, lliures.

–Per això preferisc el cristianisme –interromp Leo–. Tracta millor la gent que la religió salvatge dels escandinaus.

–La nostra religió sempre serà la d'Odin i Thor, la del llamp i el tro, la dels corbs Hugin i Munin, la de les valquíries i els llops Geri i Freki, que devoren els cadàvers caiguts en la batalla. La religió que ens portà a ser braus i lluitadors, i no molls i hipòcrites com tu –afig una veu des del vaixell.

Mireu Leo i l'altra persona que ha parlat.

–Aquella dona diu ser Freydis, filla d'Erik el Roig –et murmura Olaf–. No sabem d'on ha eixit, però creiem que té un passat fosc a Groenlàndia. No sé si fiar-me'n.

–La creu cristiana podrà més que el martell de Thor algun dia –respon Leo el Diaca–. Si fas el bé, les coses solen anar millor que si vas per la vida com una salvatge.

Olaf interromp la discussió donant ordres a tort i a dret i, finalment, vos feu a la mar. Al cap de pocs dies, arribeu a la costa de Rússia i comenceu a baixar pel riu Volga.

–Creia que Bizanci estava al mar Mediterrani –li dius, a Olaf, dubtant dels teus coneixements en geografia.

–I ho està. Però, en lloc de donar la volta pel regne dels francs i després girar fins al Mediterrani, és més ràpid seguir pel riu. Ens portarà directe a Bizanci –et contesta, somrient.

És increïble veure com eren de bons navegants els escandinaus. Podien emprar els seus vaixells en la mar i en els rius indistintament. No els parava res.

Passen els dies. Freydis no es relaciona amb ningú i prefereix estar sola. Et fa la sensació que la resta de la tripulació desconfia d'ella. Tu, per contra, parles amb ells i aprens coses molt interessants, com que els vikings no coneixen els mapes o que utilitzen una pedra anomenada calamita per a fer brúixoles molt primitives. Aprens a orientar-te per la posició del sol i pels ocells, i a usar l'espata, una pedra translúcida que polaritza el sol quan hi ha núvols i et permet mirar-lo per a situar la teua posició sense que et faça mal als ulls.

Abans del que suposaves, arribeu al mar Negre i albirreu les costes de Bizanci. Els negocis no vos van malament i

aconseguíu vendre tota la mercaderia en uns dies. Heu guanyat or de sobres, però segueixes sense tindre pistes per a la teua missió. La bateria del teu telèfon corre el perill d'acabar-se en qualsevol moment. Quan ja es parla de fer la volta, Freydis s'acosta a tu aprofitant que ningú vos veu.

–Vaig estar ací abans servint en la guàrdia varega –et diu–. Vine-te'n amb mi i et presentaré Hastein. Té un càrrec important a la cort i sap moltes coses. Es rumoreja que un antic guàrdia, Harald *Blåtand* Gormsson, va robar un tresor de Bizanci i se'l va emportar al nord. Segur que Hastein sap el lloc exacte on es troba.

–Què és això de la guàrdia varega? –preguntes a Freydis.

–La guàrdia personal de l'emperador Basili. Els escandinaus som els millors i els seus preferits. Solem estar a Miklagard, que uns altres anomenen Constantinoble. Protegim l'emperador amb la nostra vida, i ell ens paga un quilo d'or a l'any, a més de donar-nos regals i un luxós habitatge. No com els d'Escandinàvia, comunals i plens de gent, sinó un per a nosaltres sols. Venim des de lluny per a aquest treball!

–... on dureu poc perquè beveu massa aiguamel amb alcohol que vos fa mal al cos! –contesta sobtadament Leo el Diaca–. Millor vine-te'n amb mi! Aquesta és la meua terra i podré ajudar-te. De Bizanci ixen sovint vaixells per a negociar pel Mediterrani avant. Podrem arribar fins a Al-Àndalus, i d'allí anirem a Santiago de Compostel·la, a Jakobsland. En cap lloc hi ha més tresors que a les esglésies i convents d'aquella terra. Molts nòrdics hi acudeixen sovint per a emportar-se un bon botí i després salpen pel gran mar més enllà de Groenlàndia.

Quin dubte! D'una banda, és bona idea unir-te a la guàrdia varega de l'emperador. Potser Hastein et dirà on amaga el seu tresor Harald *Blåtand* Gormsson. Però, d'altra banda, la idea de Leo el Diaca no és roïna. Al-Àndalus va ser el nom de l'imperi musulmà que va regnar en gran part d'Espanya, i, com bé saps, els espanyols van descobrir Amèrica més tard. Potser va ser un viking qui els va contar, en una d'aquelles incursions a Jakobsland, quin era el camí per a travessar l'Atlàntic?

Se't mengen els dubtes. El trajecte fins a Jakobsland és llarg i penós, i, encara que podries trobar la clau que resolga la teua missió, res et garanteix que aconseguis arribar-hi, o almenys eixir amb vida d'Al-Àndalus. Tot i això, triar la guàrdia varega no és millor. Té fama de ser feroç i despietada. Atrapen pirates, maten traïdors, lluiten i no tenen por. Qui et diu que no et tallaran el coll per fer massa preguntes? Però entre ells es protegeixen, i, si vas de part de Freydis, t'ajudaran.

Els teus amics s'impacienten i has de decidir. Què faria un autèntic viking en el teu cas?

1. Anar-se'n amb la guàrdia varega? Segueix per la **PÀGINA 47**.
2. Salpar cap a Al-Àndalus? Continua en la **PÀGINA 115**.